

Sygn. akt I ACa 561/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Wiesława Kaźmierska
Sędziowie:	SA Dariusz Rystał (spr.) SA Edyta Buczkowska-Żuk
Protokolant:	sekr. sądowy Justyna Kotlicka

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa PHU (...) spółka jawna w G.

przeciwko B. F.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt VIII GC 23/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądza od pozwanego B. F. na rzecz powoda PHU (...) spółka jawna w G. dalszą kwotę 6.932,62 (sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści dwa złote i sześćdziesiąt dwa grosze) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2012 roku,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1247 (tysiąc dwieście czterdzieści siedem) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Dariusz Rystał Wiesława Kaźmierska Edyta Buczkowska-Żuk

Sygn. akt I ACa 561/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 października 2012 r. powódka PHU (...) spółka jawna w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego B. F. kwoty 185 272,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot: 2 349,29 zł od dnia 15.12.2011 r., 1 976,36 zł od dnia 27.12.2011 r., 2 801,31 zł od dnia 27.12.2011 r., 8 507,20 zł od dnia 30.12.2011 r., 1 175,14 zł od dnia 7.01.2012 r., 18 696,79 zł od dnia 7.01.2012 r., 9 348,39 zł od dnia 13.01.2012 r., 1 383,75 zł od dnia 15.01.2012 r., 7

695,25 zł od dnia 15.01.2012 roku, 1 789,50 zł od dnia 31.01.2012 r., 2 793,58 zł od dnia 11.02.2012 r., 202,68 zł od dnia 15.02.2012 roku, 68,88 zł od dnia 24.02.2012 r., 476,75 zł od dnia 14.03.2012 r., 2 460 zł od dnia 28.03.2012 r., 19 943,32 zł od dnia 13.04.2012 r., 40 809,04 zł od dnia 13.04.2012 r., 4 280,19 zł od dnia 15.04.2012 r., 2 409,31 zł od dnia 10.05.2012 r., 5 886,32 zł od dnia 10.05.2012 r., 4 620,45 zł od dnia 15.05.2012 roku, 6 932,62 zł od dnia 30.05.2012 roku, 15 310,87 zł od dnia 2.06.2012 r., 1 755,87 zł od dnia 21.06.2012 r., 368,02 zł od dnia 15.06.2012 r., 1 911,05 zł od dnia 28.06.2012 r., 1 295,19 zł od dnia 10.08.2012 r., 12 940,98 zł od dnia 25.07.2012 r., 5 083,93 zł od dnia 15.08.2012 r. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że sprzedała pozwanemu materiały budowlane na kwotę dochodzoną pozwem, co zostało udokumentowane fakturami VAT. Pozwany nie kwestionował towaru ani co do jakości ani co do ilości. Mimo odbioru pozwany nie uregulował należności z tytułu sprzedaży materiałów budowlanych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym przez referendarza sądowego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie w dniu 6 grudnia 2012 r. orzeczono, że pozwany ma zapłacić powódce kwotę 185 272,29 zł wraz z odsetkami ustawowymi zgodnie z żądaniem pozwu oraz kosztami procesu w kwocie 5 933 zł.

W piśmie z dnia 17 grudnia 2012 r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzoną w niniejszym postępowaniu sumę naliczono w odniesieniu do dostarczonych towarów, co do których istniały zastrzeżenia odnośnie jakości i ilości, a były one przekazywane pracownikom powódki bezpośrednio po odbiorze każdej partii towaru. Nadto pozwany podniósł, że w dniu 15 maja 2012 r. powódka sprzedała pozwanemu materiał budowlany, którego właściwości nie odpowiadały specyfikacji, a wada ta została uznana przez producenta. Wobec tego zdaniem pozwanego żądanie pozwu nie uwzględnia uzasadnionych zastrzeżeń pozwanego dotyczących ilości i jakości dostarczonego towaru, które były powódce zgłaszane.

Na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. pozwany złożył wniosek o rozłożenie na raty kwoty dochodzonej pozwem, w części, która nie dotyczy wadliwego towaru.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z 22 maja 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 204814,92 zł i rozłożył zasądzoną kwotę na 12 miesięcznych równych rat w wysokości po 17067,91 zł każda rata, płatnych do 10-go każdego miesiąca poczynając od czerwca 2013 roku, z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12881 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu wskazał, że ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka PHU (...) spółka jawna w G. w okresie od 30 listopada 2011 r. do 31 lipca 2012 r. sprzedała pozwanemu B. F. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej materiały budowlane na łączną kwotę 185 272,03 zł.

Na okoliczność sprzedaży powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT: (...) na kwotę 2 349,29 zł, (...) na kwotę 1 976,36 złotych, (...) na kwotę 2 902,80 zł, (...) na kwotę 8 507,20 zł, (...) na kwotę 1 175,14 zł, (...) na kwotę 18 696,79 zł, (...) na kwotę 9 348,39 zł, (...) na kwotę 1 383,75 zł, (...) na kwotę 7 695,25 zł, (...) na kwotę 1 789,50 zł, (...) na kwotę 2 793,58 zł, (...) na kwotę 202,68 zł, (...) na kwotę 68,88 zł, (...) na kwotę 476,75 zł, (...) na kwotę 2 460,00 zł, (...) na kwotę 19 943,32 zł, (...) na kwotę 40 809,04 złotych, (...) na kwotę 4 280,19 zł, (...) na kwotę 2 409,31 zł, (...) na kwotę 5 886,32 zł, (...) na kwotę 4 620,45 zł, (...) na kwotę 15 310,87 zł, (...) na kwotę 1 755,87 zł, (...) na kwotę 368,02 zł, (...) na kwotę 1 911,05 zł (...) na kwotę 1 295,19 zł, (...) na kwotę 12 940,98 zł, (...) na kwotę 5 083,93 zł.

Materiały budowlane objęte wskazanymi wyżej fakturami zostały pozwanemu dostarczone, pozwany je odebrał i nie kwestionował ich jakości oraz ilości.

Pozwany zakwestionował jednak jakość dostarczonego materiału w postaci kleju do tynku i tynku silikonowego objętego fakturą VAT (...) z dnia 15 maja 2012 r. na kwotę 6 932,62 zł. Pozwany zgłosił reklamację w zakresie

powyższego towaru, a jego producent (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. uznał jego wadliwość. Pozwany ustalił z producentem, że nastąpi zwrot 300 kg (...), na który producent dokona stosownej korekty, a pozwany otrzyma nieodpłatnie 900 kg tynku (...) 2 mm, 1050 kg szpachli (...), 70 litrów farby silikonowej (...) lub (...).

W piśmie z dnia 11 września 2012 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 185 272,03 zł. Wezwanie to okazało się bezskuteczne.

Pozwany wykonywał swoje prace jako podwykonawca, zaś wykonawca nie zapłacił mu należnego wynagrodzenia w kwocie 350 000 zł. Z uwagi na problemy w wypłatą wynagrodzeń dla swoich pracowników pozwany zaciągnął w tym celu kredyt bankowy, z którego obecnie do zapłaty pozostaje kwota 85 000 zł. Wierzytelności pozwanego z rachunku bankowego zostały zajęte przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do kwoty 15 000 zł. Nadto pozwany posiada zadłużenie na karcie kredytowej w kwocie 13 000 zł. Pozwany rozpoczął po sezonie zimowym prace budowlane i otrzymał pierwszą wypłatę w wysokości 3000 zł, z czego 1800 zł zapłacił na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Kontrahenci pozwanego zalegają z płatności i wytoczył on sprawę przed tutejszym sądem. Sprawa o zapłatę kwoty 351394 złotych z powództwa pozwanego toczy się pod sygnaturą akt VIII GC 198/13. Pozwany oświadczył, że jego żona jest po zawale. W związku z powyższym pozwany znajduje się w ciężkiej sytuacji.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła w niniejszej sprawie zapłaty za sprzedane i wydane pozwanemu materiały budowlane, udokumentowane fakturami VAT oraz dowodami dostawy dołączonymi do pozwu, a podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 535 kc.

W pierwszym rzędzie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że stan faktyczny w rozważanej sprawie ustalił na podstawie twierdzeń pozwu oraz załączonych do niego dokumentów, a nadto w oparciu o dowód z dokumentów przedłożony wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty w postaci notatki służbowej z dnia 14 maja 2012 r. oraz dowodu z przesłuchania świadków W. K. i M. K. zawnioskowanych przez stronę pozwaną.

Zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów ocenił jako rzetelnie i wiarygodnie przedstawiające stanowisko stron oraz okoliczności sprawy, a strony nie kwestionowały żadnego z tych dowodów pod względem ich prawdziwości.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom świadków, ponieważ korespondowały z pozostałym ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów, w zakresie istotnym dla niniejszej sprawy, a odnoszącym się do wadliwości materiału budowlanego objętego fakturą VAT nr (...), a świadkowie jawili się, jako osoby bezstronne nie zainteresowane rozstrzygnięciem na korzyść którejkolwiek ze stron.

Za wiarygodne Sąd Okręgowy uznał również wyjaśnienia strony pozwanej, bowiem są spójne i logiczne, przy tym pokrywały się z zeznaniami świadków i znajdują odzwierciedlenie w ujawnionym materiale dowodowym.

Sąd ten pominął dowód w postaci oświadczenia pozwanego z dnia 17 grudnia 2012 r. złożony wraz z pismem procesowym powódki z dnia 11 lutego 2013 r. albowiem okazał się on zbędny z uwagi na to, że pozwany na rozprawie przyznał okoliczności, na które dowód ten miał zostać przeprowadzony.

Sąd I instancji wskazał, że zasadność swego roszczenia powódka wykazała przede wszystkim złożonymi wraz z pozwem dowodami w postaci dokumentów WZ czy też dyspozycji do wydania towaru, z których wynika, że materiały objęte tymi dokumentami zostały pozwanemu dostarczone, natomiast faktury VAT, których zapłaty powódka dochodzi w swojej treści odzwierciedlają treść przywołanych wyżej dokumentów WZ oraz dyspozycji wydania towaru.

Przed wszystkim podkreślił, że w sprawie nie był kwestionowany ani fakt zawarcia przez strony procesu umów sprzedaży towarów objętych załączonymi do pozwu fakturami VAT, ani też fakt odebrania tych towarów przez pozwanego, a co więcej na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. pozwany oświadczył, że załączone do pozwu faktury dokumentują sprzedaż materiałów, które nie były wadliwe, a brak zapłaty należności z tych faktur spowodowany

był tym, że pozwany nie otrzymał należności od swojego kontrahenta. Natomiast w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował jakość sprzedanych materiałów objętych fakturą VAT nr (...).

W świetle tych twierdzeń sąd ten przyjął, że pozwany uznał roszczenie powódki co do zasady kwestionując dochodzone pozwem roszczenie częściowo, tj. co do kwoty 6 932,62 zł.

Dodał też, że nie ulegało wątpliwości w niniejszej sprawie, że wydany i odebrany przez kupującego (pozwanego) materiał wykazywał cechy kwalifikujące go w danym stosunku prawnym jako rzecz wadliwą.

Powyższą okoliczność potwierdził jednoznacznie przedstawiciel spółki (...) - dostawcy materiału, w notatce służbowej sporządzonej w dniu 14 maja 2012 r. Z treści tej notatki wynika, że pozwany złożył reklamację dotyczącą dostarczonego materiału objętego następnie fakturą VAT nr (...), tj. (...) 2 mm, a dostawca zgodził się na zwrot wadliwego materiału i dokonanie stosownej korekty. Przesłuchani na rozprawie w dniu 15 maja 2013 r. świadkowie W. K. i M. K. potwierdzili okoliczności związane z wadami dostarczonego materiału.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka wykazała zarówno fakt zawarcia umowy, jak też jej treść oraz wykonanie.

Sąd ten uznał natomiast za niezasadne żądanie z tytułu faktury VAT (...) z uwagi na wady dostarczonego materiału i zgłoszone w tym względzie przez pozwanego zastrzeżenie, w konsekwencji wg niego oddaleniu podlegało żądanie w kwocie 6 932,62 zł oraz uboczne w postaci odsetek ustawowych należnych od kwoty roszczenia głównego wyliczonych na dzień 22 maja 2013 r. (883,96 zł).

Jednocześnie Sąd Okręgowy przyjął, że sytuacja pozwanego jest szczególna – uzasadniona względami majątkowymi i zdrowotnymi, w których się obecnie znajduje i dlatego uznał, że rozłożenie pozwanemu należności jest usprawiedliwione treścią art. 320 kpc.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz faktem, że powódka uległa jedynie w niewielkiej części żądania, Sąd Okręgowy orzekł o kosztach w oparciu o art. 100 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka zaskarżając go w części oddalającej powództwo (pkt II orzeczenia) co do kwoty 6932,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 maja 2012 r., wnosząc o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uwzględnienie powództwa co do kwoty 6 932,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 maja 2012 r. oraz domagając się zasądzenia kosztów procesu.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego wskutek zastosowania art. 556 kc w okolicznościach, gdy wady rzeczy sprzedanej zostały usunięte,
2. naruszenie prawa materialnego wskutek niezastosowania przepisu art. 560 kc i uznanie, że pomimo nie odstąpienia od umowy sprzedaży przez pozwanego oraz usunięcia wad bezpośrednio przez producenta pozwany jest zwolniony z obowiązku zapłaty ceny,
3. naruszenie prawa materialnego wskutek nie zastosowania przepisu art. 563 § 1, 2 i 3 k.c. i konsekwencji nie uznanie, że pozwany utracił uprawnienia wynikające z rękojmi za wady fizyczne rzeczy wobec niezawiadomienia powoda o wadzie.

W uzasadnieniu wskazała, że jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, to pozwany reklamację co do jakości materiału sprzedanego mu przez powoda złożył bezpośrednio do dostawcy (...) sp. z o.o. pomijając w tym zakresie powoda (sprzedającego), a zgodnie z art. 563 kc kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy w określonym terminie o wadzie - pozwany nie dokonał notyfikacji wady powodowi.

Nie bez znaczenia wg powódki jest również fakt, że pozwany za obarczony wadą materiał otrzymał inny materiał i w związku z tym oświadczył, że jego roszczenia reklamacyjne zostały wyczerpane, dlatego nie sposób w tych okolicznościach uznać, iż pozwanemu przysługują względem powoda jeszcze jakiegokolwiek roszczenia z tytułu rękojmi.

Powódka zaznaczyła też, że pozwany stosownie do treści art.560 kc nie odstąpił od umowy sprzedaży, ani nie żądał od powoda obniżenia ceny, wobec powyższego art.556 kc nie mógł znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie.

Podkreśliła też, że sąd I instancji nie zauważył, że reklamacją objęta była tylko nieznaczna część materiału objętego fakturą VAT (...). „gdyż pozwany zakwestionował tylko 300 kg z dostarczonych mu 900 kg, a nie kwestionował jakości towaru opisanego pod inną pozycją we wskazanej fakturze, a sąd I instancji pomimo to oddalił powództwo powoda w całym zakresie objętym wskazaną fakturą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się zasadna, a argumentacja w niej zaprezentowana doprowadziła do wydania orzeczenia w postulowanym przez skarżącą kierunku.

Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny w sprawie wskazał, że pozwany zakwestionował jakość dostarczonego materiału w postaci kleju do tynku i tynku silikonowego objętego fakturą VAT (...) z dnia 15 maja 2012 r. na kwotę 6 932,62 zł oraz, że pozwany zgłosił reklamację w zakresie powyższego towaru, a jego producent (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. uznał jego wadliwość.

Przede wszystkim należy podnieść, że uwadze sądu I instancji uszło to, że z notatki służbowej z 14 maja 2012 roku w sposób jednoznaczny wynika, że złożona przez pozwanego reklamacja dotyczyła jedynie 300 kg tynku silikonowego (...) 2 mm.

Natomiast jak wynika z faktury VAT (...) z dnia 15 maja 2012 r. opiewającą na kwotę 6 932,62 zł, to dotyczyła ona materiału w postaci kleju do tynku oraz tynku silikonowego w ilości 900 kg.

Na powyższe wskazuje również analiza zarówno zeznań pozwanego jak i zawnioskowanych przez niego świadków W. K. oraz M. K., którym to zeznaniom Sąd Apelacyjny dał wiarę, jako spójnym, tworzącym jedną logiczną całość.

Istotne i wymowne w powyższym zakresie jest też i to, że pozwany po otrzymaniu wezwania o zapłatę za pobrany materiał budowlany nie podnosił jakichkolwiek zastrzeżeń, co do jego jakości, lecz jedynie powoływał się na swoją trudną sytuację finansową – jako jedyną przyczynę braku płatności.

Dlatego w powyższym zakresie Sąd Apelacyjny uczynił odmienne ustalenia faktyczne aniżeli Sąd Okręgowy i przyjął, że reklamacja pozwanego dotyczyła jedynie 300 kg tynku silikonowego (...) 2 mm.

Nadto uszło uwadze sądu I instancji, że przedmiotowa faktura, będąca potwierdzeniem zawarcia umowy sprzedaży zawiera w sobie stwierdzenie nie kwestionowane przez pozwanego, że sprzedaż towaru nastąpiła w dniu 15.05.2012 roku, a samo spotkanie w przedmiocie ustalenia sposobu załatwienia złożonej reklamacji na tynk silikonowy odbyło się już w dniu 14 maja 2012 roku – co pozwala na stwierdzenie, że reklamacja nie dotyczyła materiału objętego przedmiotową fakturą.

Na powyższe może wskazywać też i to, że w rzeczywistości wada towaru wystąpiła dopiero jakiś czas po położeniu tynku na ścianach.

Również z zeznań podanych powyżej świadków nie wynikało, że reklamowana przez pozwanego partia towaru została właśnie sprzedana przez powódkę w dniu 15.05.2012 roku i objęta była fakturą VAT (...) z dnia 15 maja 2012 r.

Nadto zasadnie zarzuciła skarżąca, że pozwany reklamację, co do jakości materiału sprzedanego mu przez nią złożył bezpośrednio do dostawcy (...) sp. z o.o. pomijając w tym zakresie powoda (sprzedającego).

Zgodnie z treścią art. 563 § 1 kc kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca od jej wykrycia, o konieczności zawiadomienia sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie mowa jest także w § 2 powyższego przepisu.

Przesłanką realizacji roszczeń z tytułu rękojmi jest zachowanie przez kupującego tzw. aktów staranności, ma on zawsze obowiązek zawiadomić sprzedawcę o wadzie pod rygorem utraty roszczeń z tytułu rękojmi.

Nadto w świetle art. 556 § 1 kc, w myśl którego sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niepełnym (rękojmia za wady fizyczne), to w niniejszej sprawie osobą odpowiedzialną z gwarancji była jedynie powódka jako sprzedawca wadliwego towaru. Istotną w sprawie jest też regulacja art. 560 § 1 kc, zgodnie z którą jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne.

W sprawie bezsporne było, że pozwany uzgadniając bezpośrednio z producentem sposób załatwienia reklamacji zgodził się, że nastąpi to poprzez zwrot 300 kg (...), na który producent dokona stosownej korekty, a pozwany otrzyma nieodpłatnie 900 kg tynku (...) 2 mm, 1050 kg szpachli (...), 70 litrów farby silikonowej (...) lub (...).

Jednocześnie pozwany złożył oświadczenie, że powyższy sposób wyczerpuje jego roszczenia reklamacyjne i stanowi zamknięcie reklamacji.

Natomiast w świetle orzeczenia sądu I instancji mamy w sprawie do czynienia z taką sytuacją, że pozwany nie regulując należności za powoływaną powyżej fakturę uzyskał jeszcze nieodpłatnie materiały budowlane, co nie może się ostać.

Powyższe jak już można było w ostateczności potraktować, jako niezwłoczną wymianę przez sprzedawcę (powódkę) rzeczy wadliwej na rzecz wolną od wad, co z kolei skutkowało tym, że pozwany nie mógł odstąpić od umowy.

W sprawie nie zaszyły też jakiegokolwiek przesłanki uprawniające pozwanego (kupującego) do żądania obniżenia ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej (art. 560 § 1 i 3 kc).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny uwzględniając apelację uznał, że stan sprawy umożliwia mu wydanie orzeczenia reformatoryjnego, dlatego też na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

Natomiast mając na uwadze okoliczności podniesione przez sąd I instancji w odniesieniu do istnienia przesłanek rozłożenia pozwanemu zasądzonego świadczenia na raty, to Sąd Apelacyjny uznał, że co do obowiązku zapłaty przez pozwanego kwoty 6.932,62 zł brak jest takich podstaw – dlatego też nie zastosowano przesłanek z art. 320 kpc.

Natomiast Sąd Apelacyjny kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1-3 kpc orzekł jak w punkcie II wyroku.

SSA D. Rystał SSA W. Kaźmierska SSA E. Buczkowska – Żuk